

Βάσις τοῦ ἔργου ὁ ὑπνωτισμός. Θεωρία ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένη. Ὁ μουσικὸς Σδεγκάλυ ὑπνωτίζει τὴν Τρίλυπη, ἡ ὁποία εἶνε ἐν εἶδος Μιμῆς, μόντελο τριῶν Μποέμι ζωγράφων, εἰς τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ τὴν νυμφευθῇ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του. Ἀλλὰ τὸ μεγαλειότερον ἐμπόδιον εἶνε ὁ μυστηριώδης Σδεγκάλυ, ὅστις διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καθιστᾷ ὑποχείριόν του τὴν Τρίλυπη φιλοδοξῶν νὰ τὴν ἀνεβάσῃ εἰς τὸ θέατρον. Κάμνει ὅ,τι αὐτὸς διατάσσει. Τὴν πέρνει κρυφά, φεύγει μάζῃ της, τὴν ὑπανδρεύεται κ' ἐνῷ ἐκεῖνη δὲν ἠξεύρει οὔτε μίαν νόταν μουσικῆς διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὴν κάμνει νὰ τραγουδῇ ἐπὶ σκηνῆς καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ.

Περνοῦν ὅ ἔτη. Ἡ Τρίλυπη ὡς κυρία Σδεγκάλυ δρέπει δάφνος. Οἱ τρεῖς ζωγράφοι πηγαίνουν νὰ ἱδοῦν εἰς τὸ θέατρον τὴν ὑψίφωνον, ὅταν ἀναγνωρίζουν τὴν Τρίλυπη. Θέλουν νὰ τὴν ἀπαλλάξουν τῆς ἐπηρείας τοῦ Σδεγκάλυ. Προσβάλλουν οἱ τρεῖς ζωγράφοι τὸν Σδεγκάλυ, βοηθοῦμενοι ἀπὸ ἕνα μουσικὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐπιτίθεται καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Σδεγκάλου διότι κακομεταχειρίζεται τὴν Τρίλυπη. Τὸν συλλαμβάνουν εἰς τὰ παρασκήνια καὶ τοῦ ἀπαγορεύουν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου· ἡ Τρίλυπη χάνουσα τὸν Σδεγκάλυ ἀδυνατεῖ νὰ ἀρθρώσῃ ἕναν τόνον. Ὁ Σδεγκάλυ βλέπων ἀποκαλυπτόμενον τὸ μυστικὸν τοῦ ὑπνωτισμοῦ, πίπτει αἰφνιδίως νεκρός. Οἱ ζωγράφοι παραλαμβάνουν τὴν Τρίλυπη, εἰς ἣν ἀναζῇ ὁ παλαιὸς ἔρωσ πρὸς τὸν ζωγράφον Βίλλυ, ὅστις πρόκειται καὶ πάλιν νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Ἄλλ' ἡ εἰκὼν τοῦ Σδεγκάλου ἀνηρτημένη ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς Τρίλυπης. Ὁραματίζεται τὸ φάντασμα τοῦ οἰοῦν ζῶν, καὶ αὐτὸ τὴν ἀποκοιμίζει διὰ παντός. Ὑπνωτισμὸς μετὰ θάνατον φέρων τὸν θάνατον τοῦ ὑπνωτιζομένου εἶνε βεβαίως παραδοξολογία, ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τοῦ πιθανοῦ.

Οἱ δύο αἰφνίδιοι θάνατοι ἴσως ἔχουν τὴν ἐξήγησιν ὅτι συμβαίνουν ἕνεκα τῆς καταστάσεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐκείνου μὲν ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπον προσπόθειαν νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν του ἐπὶ τῆς Τρίλυπης, ἐκείνης δὲ διότι εἶνε διαρκῶς ὑποτεταγμένη εἰς τὴν ἐπιβολὴν ἐξένης θελήσεως.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐχειροκροτήθη ζωηρῶς ἡ τέχνη τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου, ὅστις ὡς Σδεγκάλυ ἔπαιξε θαυμασία μολοντί ἡ φωνὴ του δὲν εἶχε μεταπτώσεις, ἐνθυμίζουσα ὅλας τὰς προγενεστέρας ἐμφανίσεις του.

Ἄναστ. Πρίφτης Διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου

Ἐχαρκτήρισε ἐπαρκέστατα τὸν δύσκολον καὶ πρωτότυπον ρόλον τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ἐξωτερικεύσας διὰ τῆς ὑποκρίσεως τὴν μυστικοπάθειαν. Ἡ στιγμή τοῦ θανάτου, ὅτε πίπτει κεραυνόπληκτος, ἦτο ἐξόχως καλλιτεχνική. Ἡ κ. Καλογερίκου, καίτοι ὁ ρόλος ἦτο νεανικώτερος, ἀνεδείχθη καλλιτέχνις, γνωρίζουσα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν τέχνην της ὅχι μὲ ὑστερισμούς, ἀλλὰ μὲ νηφαλιότητα. Ὡς ὑπνωτιζομένη ἦτο ἀπαράμιλλος. Τῆς ἔστεκε πολὺ εἰς τὸ σύνηθες ψυχραῖμον ὕφος της ὁ ρόλος αὐτός.

Οἱ τρεῖς ζωγράφοι Παπαγεωργίου, Καλογερίκος καὶ Βεάκης ἀρκετὰ καλοί. Διὰ τὸν τελευταῖον πρῶτην φορὰν ἐμφανισθέντα εἰς καλὸν θάσσον προσήκει ὁ ἔπαινος ὅτι ἔπαιξε μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάριν.

Ἡ *Μέγγενη* (La morsa) τοῦ Ἰταλοῦ Πιραντέλο δράμα μονόπρακτον σύγχρονον, ὁμοιάζον μὲ τὰ «Δικαιώματα τῆς ψυχῆς», ἔχον βάσιν τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου πρὸς τρίτον ὑπὸ ἀντίθετον λύσιν, διότι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ζακόζα, ἡ σύζυγος ἐγκαταλείπει τὴν συζυγικὴν στέγην, ἐνῷ ἐδῶ αὐτοκτονεῖ ἡ σύζυγος. Ποῖος προκαλεῖ τὴν αὐτοκτονίαν; Ὁ συγγραφεὺς ἐνῷ παρουσιάζει μίαν σκληρότητα τοῦ συζύγου—ἄρνησιν νὰ τὴν συγχωρήσῃ ἱκετεύουσας—φέρει ἐν τούτοις τὸν ἔραστήν ἠθικὸν αὐτουργὸν θέτων εἰς τὸ στόμα τοῦ συζύγου τὴν φράσιν πρὸς τὸν ἔραστήν «Σὺ τὴν ἐσκότωσας». Κοινωνικὸν πρόβλημα τὸ ὅποιον δὲν λύεται μὲ μονόπρακτον δράμα.

Ταυτοχρόνως ἐδόθη καὶ ἡ δίπρακτος κωμωδία «*Ἀλλοῦ τ' ὄνειρο*» (L'Amour buissonnier), μὲ ὑπόθεσιν πολὺ ὁμοιάζουσαν τὰς «Ἀκτίνας Ν.» Διαδίδεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς Coolus δὲν εἶχε ὑπ' ὄψει τὸν κ. Ξενοπούλου.

Ἕνας φίλος ὡδεγεῖ εἰς τὴν γκαρσονιέραν ἐνὸς ἄλλου τὴν φιλενάδα του καὶ ἡ φιλενάδα τοῦ ἄλλου κρύβεται καὶ ἐπέρχεται ἀντικατάστασις.

«Ἡ θεία μου ἀπὸ τὸ Ὁμφλέρ» κοινοτάτη φάρσα τοῦ Cavanit κοιμένη ἐπάνω εἰς τὰ γνωστὰ ἀχνάρια, ὁμοιάζουσα πολὺ μὲ τὸ «Ἄλλοῦ τ' ὄνειρο». Ὑπόθεσις ἀσήμαντος. Ὁ κ. Λεπενιώτης ἐσκόρπισε γέλωτας, ὅπως πάντοτε. Πολὺ καλὰ ὁ κ. Παπαγεωργίου.

Παρατηρήθη ὅτι αἱ κατὰ τὰ προγράμματα «μεγάλαι ἐν Παρίσις ἐπιτυχίαι» εἶνε μεγάλαι ἐν Ἀθήναις ἀποτυχίαι. Ὅχι διότι δὲν παριστάνονται καλὰ, ἀλλὰ διότι τὰ θέματα εἶνε πλέον ἐξηγητλημένα καὶ μόνον Παριζιὰ.

Ἡ «πολιτικὴ ποῦ ὀκοτώνει». Σύγχρονον δράμα μὲ κοινωνιολογικὰς τάσεις, τοῦ κ. Η. Βουτιερίδου. Ὁ συγγραφεὺς ἔχων συγκεχυμένας ἰδέας περὶ τῶν νέων θεωριῶν κοινωνιστικῶν καὶ σοσιαλιστικῶν ἀνέλαθε νὰ τὰς ἀντιπαραθέσῃ εἰς τὰς παλαιὰς φαιλοκρατικὰς πολιτικὰς ἀρχάς, νὰ εἰκονίσῃ τὴν πάλην τῶν νέων ἰδανικῶν πρὸς τὰς τοῦ ψεύδους τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ καθεστώτος. Ἕνας πολιτικός, χάριν τοῦ ἰδίου συμφέροντος προσπαθεῖ νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην ἐνὸς πλουσίου βιομηχάνου, ἀλλ' αὕτη ἀνταγπάται μὲ ἕνα νέον ἰδεολόγον. Ἡ κόρη παλαίει ἐναντίον τῶν γονέων καὶ τοῦ ἐπιδόξου γαμβροῦ· ἀλλ' ὁ τελευταῖος καταφεύγει πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του εἰς τὴν δολοφονίαν· ὁ ἰδεολόγος πίπτει νεκρός· ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη μὴ ἀνεχόμενη τὸ μολυσμένον περιβάλλον, ἐξαναγκάζεται διὰ τῆς σθεναρᾶς ἀρνήσεώς της εἰς αὐτοκτονίαν τὸν βουλευτήν, τὸν ἠθικὸν αὐτουργὸν τῆς δολοφονίας.

Τὸ θέμα εἶνε πολὺ συζητήσιμον, τὰ δρῶντα πρόσωπα διαγράφονται ψυχολογικῶς μὲ κάποιαν ἀπειρίαν καὶ ἀπὸ τὴν τραγικὴν αἵματοχυσίαν δὲν ἠμπορεῖ ὁ θεατὴς νὰ συγκινηθῇ μυθίως, οὔτε τίποτε σαφές καὶ ικανοποιητικὸν νὰ συναγάγῃ.